

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Obdo/63/2017
Identifikačné číslo spisu: 7115206412
Dátum vydania rozhodnutia: 23.03.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Prieceľová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:7115206412.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: KOMES PLUS, s.r.o., so sídlom SNP 6, 044 42 Rozhanovce, IČO: 31 720 595, právne zast. JUDr. František Kočka, Timonova 13, 040 01 Košice, proti žalovanému: Východoslovenská distribučná, a.s., so sídlom Mlynská 31, 042 91 Košice, IČO: 36 599 361, právne zast. JUDr. Miloš Kvasňovský, Dunajská 32, 811 08 Bratislava, o zaplatenie 615,45 eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 30Cb/82/2015, na dovolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 30. marca 2017, č. k. 3Cob/96/2016-129, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a.

II. Žalobca m á voči žalovanému n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice I (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 24. februára 2016, č. k. 30Cb/82/2015-62 rozhodol o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 615,45 eur s úrokom z omeškania vo výške 8,05% ročne zo sumy 615,45 eur od 11. marca 2015 do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia, v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a žalobcovi priznal náhradu trov konania spolu vo výške 268,23 eur.

2. Súd prvej inštancie tak rozhodol na základe žaloby doručenej súdu 16. marca 2015, ktorou sa žalobca domáhal zaplatenia 615,45 eur s príslušenstvom, titulom nároku na podporu výroby elektriny z obnoviteľných zdrojov energie. Žalobca je vlastníkom a prevádzkovateľom zariadenia na výrobu elektriny z obnoviteľných zdrojov, a to elektrárne s fotovoltickým zdrojom umiestnenej v obci Rozhanovce s celkovým inštalovaným výkonom 0,0973 MW s EIC kódom XXZ.XXXXXXXXXXXXX. Žalobca ako výrobca elektriny z obnoviteľných zdrojov energie s právom na podporu a Východoslovenská energetika, a.s. ako odberateľ elektrickej energie a žalovaný ako prevádzkovateľ distribučnej siete dňa 9. decembra 2014 uzatvorili zmluvu o dodávke elektriny, prevzatí zodpovednosti za odchýlku a doplatku č. PDS OZE-290-2011-15 (ďalej len „zmluva o dodávke elektriny“). Cena za dodávku elektriny na straty na základe rozhodnutia Úradu pre reguláciu sieťových odvetví č.

0008/2015/E z 27. novembra 2014 vydaného pre žalovaného bola stanovená na rok 2015 vo výške 44,0150 eur/MWh. Výška doplatku sa určuje ako rozdiel medzi pevnou cenou, t. j. 387,65 eur/MWh a cenou elektriny za straty, t. j. 44,0150 eur/MWh. Výška doplatku za rok 2015 vo vzťahu k elektrine vyrobenej vo Fotovoltickej elektrárni a dodanej do distribučnej siete je preto 343,635 eur/MWh, ktorý má žalovaný povinnosť zaplatiť žalobcovi. Dňa 16. decembra 2014 bol žalobcovi doručený list žalovaného z 15. decembra 2014, ktorý obsahoval oznámenie o nemožnosti uplatnenia podpory na elektrinu vyrobenú z obnoviteľných zdrojov energie pre kalendárny rok 2015, pretože v roku 2014 si žalobca nespĺnil všetky zákonné povinnosti na poskytnutie takejto podpory v roku 2015. V zmysle § 4 ods. 2 písm. c/ veta pred bodkočiarkou zákona č. 309/2009 Z. z. o podpore obnoviteľných zdrojov energie a vysoko účinnej kombinovanej výroby a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o podpore OZE“) bol žalobca povinný oznámiť Úradu pre reguláciu sieťových odvetví a prevádzkovateľovi regionálnej distribučnej sústavy uplatnenie podpory podľa § 3 ods. 1 písm. b/ a c/ zákona o podpore OZE, vrátane predpokladaného množstva dodanej elektriny (ďalej len „oznámenie o uplatnení podpory“), vždy k 15. augustu na nasledujúci kalendárny rok. Zo stanoviska Úradu pre reguláciu sieťových odvetví zverejnenom na jeho webovom sídle pre splnenie uvedenej povinnosti je potrebné, aby bolo oznámenie o uplatnení podpory doručené Úradu pre reguláciu sieťových odvetví v tejto zákonnej lehote, alebo aby bolo v tejto lehote podané na poštovú prepravu. Žalobca podal oznámenie o uplatnení podpory pre rok 2015 na poštovú prepravu dňa 15. augusta 2014. Žalobca preto vystavil dňa 10. februára 2015 v súlade so zmluvou o dodávke elektriny faktúru č. VF/201500133, ktorou vyúčtoval žalovanému doplatok celkom vo výške 615,45 eur, splatnú dňa 10. februára 2015.

3. Súd prvej inštancie vydal platobný rozkaz z 8. apríla 2015, č. k. 30Cb/82/2015-30, proti ktorému podal v zákonom stanovenej lehote odpor žalovaný. Žalovaný sa v odpore vyjadril, že neeviduje voči žalobcovi k dátumu 15. augusta 2014 včasné splnenie si jeho povinnosti ako výrobcu elektriny v súlade s § 4 ods. 2 písm. c/ zákona o podpore OZE. Zásielka bola daná na poštovú prepravu 15. augusta 2014, žalovanému bola doručená až 16. augusta 2014. Podľa názoru žalovaného je uvedená lehota lehotou hmotnoprávnou, keďže oznámenie o uplatnení podpory je hmotnoprávnym úkonom, preto si žalobca svoju povinnosť včas nespĺnil. Zákon neumožňuje zmeškanie tejto lehoty odpustiť.

4. Súd prvej inštancie mal na základe vykonaného dokazovania za preukázané, že medzi sporovými stranami vznikol právny vzťah na základe zmluvy o dodávke elektriny, na základe ktorej vystavil žalobca faktúru č. VF/201500133, ktorou vyúčtoval žalovanému doplatok vo výške 615,45 eur. Pri posudzovaní lehoty žalovaným namietanej ako hmotnoprávnej vychádzal súd prvej inštancie zo stanoviska Úradu pre reguláciu sieťových odvetví zverejnenom na jeho webovom sídle, ako aj z ust. § 17 zákona o podpore OZE, ktorý ustanovuje na konanie podľa tohto zákona subsidiárne použitie všeobecného predpisu o správnom konaní, ktorý je predpisom procesnoprávnym. Žalobca podaním oznámenia o uplatnení podpory na poštovú prepravu 15. augusta 2014 splnil svoju povinnosť podľa § 4 ods. 2 písm. c/ zákona o podpore OZE. Preto súd prvej inštancie považoval žalobcom uplatnený nárok za oprávnený a zaviazal žalovaného na zaplatenie vyfakturovanej sumy 615,45 eur spolu s 8,05% ročným úrokom zo sumy 615,45 eur od 11. marca 2015 do zaplatenia. V prevyšujúcej časti úroku z omeškania od 11. februára 2015 do 10. marca 2015 žalobu zamietol, keďže v súlade s § 365 ods. 2 veta prvá zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov je dlžník, ktorého záväzok spočíva v peňažnom plnení, v omeškaní, ak nespĺní riadne a najneskôr do 30 dní odo dňa doručenia dokladu, pričom faktúra bola žalovanému doručená 10. februára 2015.

5. Proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie podal odvolanie žalovaný, ktorý namietal, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 písm. h/ zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „O. s. p.“), konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 205 ods. 2 písm. b/ O. s. p.), súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 205 ods. 2 písm. c/ O. s. p.) a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ O. s. p.). Žalovaný uviedol, že celý systém podpory výroby elektriny z obnoviteľných zdrojov energie je založený na systéme štátom dotovanej politiky, a preto patria právne normy obsiahnuté v

ustanoveniach zákona o podpore OZE do skupiny kogentných noriem, ktorých následok nie je možné vylúčiť dojednaním zmluvných strán. Preto súd prvej inštancie pochybil, keď dal prednosť zmluve o dodávke elektriny pred zákonom a oprávnenosť nároku žalobcu na doplatok posúdil len z hľadiska samotnej existencie tejto zmluvy a jej znenia. Názor súdu prvej inštancie o procesnom charaktere lehoty podľa § 4 ods. 2 písm. c/ zákona o podpore OZE považuje žalovaný za nedostatočne odôvodnený a nesprávny. Vo vzťahu k subsidiárnej aplikácii zákona o správnom konaní uviedol, že jeho pôsobnosť nie je možné rozšíriť na hmotnoprávne normy obsiahnuté v zákone o podpore OZE a preto nie je možné tento procesný predpis uplatňovať pri posudzovaní splnenia povinnosti podľa § 4 ods. 2 písm. c/ zákona o podpore OZE žalobcom. Ustanovenie § 4 zákona o podpore OZE má charakter hmotnoprávneho ustanovenia, keďže obsahuje výlučne úpravu práv a povinností výrobcov elektriny. Rovnako namietal, že na subsidiárne použitie zákona o správnom konaní by bolo potrebné samotné začatie správneho konania. V prejednávanej veci však správne konanie nezačalo, keď žiaden z úkonov výrobcu, prevádzkovateľa distribučnej sústavy, ako ani žiadneho účastníka trhu s elektrinou a plynom a ani správneho orgánu uskutočnený v zmysle § 4 zákona o podpore OZE nie je možné považovať za moment začatia osobitného druhu správneho konania. Preto nie je možné, aby sa na uskutočňovanie úkonov účastníkov trhu s elektrinou v rámci plnenia svojich zákonom stanovených povinností subsidiárne vzťahovali ustanovenia zákona o správnom konaní. Stanovisko Úradu pre reguláciu sieťových odvetví zverejnené na jeho webovom sídle nemá normatívnu silu, preto nemôže zaväzovať žalovaného na posudzovanie tejto lehoty ako procesnej. Právna norma obsiahnutá v § 4 ods. 2 písm. c/ zákona o podpore OZE spôsobuje právne následky v oblasti hmotného práva, a teda právna norma musí mať povahu normy hmotnoprávnej. Preto nepostačuje, aby v zákonnej lehote bol adresný právny úkon daný na poštovú prepravu, ale musí skutočne dôjsť k reálnemu doručeniu v tejto lehote. Odvolateľ poukázal aj na postavenie žalobcu a žalovaného ako súkromnoprávných subjektov, bez prvkov nadriadenosti a podriadenosti, pričom pre súkromnoprávne vzťahy je charakteristické plynutie hmotnoprávných lehôt pre uskutočňovanie jednostranných resp. dvojstranných právnych úkonov. Súd prvej inštancie sa preto nedostatočne vysporiadal so všetkými spornými bodmi prejednávanej veci, skutkovým stavom veci a nedostatočne prezentoval svoje úvahy vedúce k vydaniu odvolaním napadnutého rozhodnutia. Žalovaný považoval rozhodnutie súdu prvej inštancie za nezrozumiteľné, neodôvodnené a nepreskúmateľné. Odvolaciemu súdu navrhol, aby napadnutý rozsudok zmenil a žalobný návrh zamietol, alebo aby napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

6. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že žalovaná suma predstavuje cenu doplatku za elektrinu vyrobenú žalobcom v mesiaci január vo fotovoltickej elektrárni EIC XXZ.XXXXXXXXXXXXX. a súd prvej inštancie postupoval správne, keď žalovaného zaviazal na jej zaplatenie. Poukázal na skutočnosť, že elektráreň bola uvedená do prevádzky 23. júna 2011 a preto právna úprava podľa § 4 ods. 3 zákona o podpore OZE, ktorá upravuje nemožnosť uplatnenia si podpory v prípade nedodržania povinnosti podľa § 4 ods. 2 zákona o podpore OZE sa v súlade s prechodným ustanovením § 18e ods. 1 zákona o podpore OZE nemôže (zdôrazňujúc princíp právnej istoty) uplatňovať na žalobcu, ktorý uviedol elektráreň do prevádzky pred novelizáciou tohto ustanovenia. Aj napriek uvedenému, žalobca doplnil, že povinnosť podľa § 4 ods. 2 písm. c/ zákona o podpore OZE si splnil, keď oznámenie o uplatnení podpory a množstve elektriny pre rok 2015 podal na poštovú prepravu 15. augusta 2014, teda v zákonnej lehote. Uvedené ustanovenie ukladá povinnosť oznámiť tie isté skutočnosti prevádzkovateľovi distribučnej sústavy a aj Úradu pre reguláciu sieťových odvetví, je preto nelogické, aby sa inak posudzovalo splnenie tejto povinnosti vo vzťahu k Úradu pre reguláciu sieťových odvetví a inak vo vzťahu k žalovanému. Vo vzťahu k nedostatočnému odôvodneniu rozhodnutia súdu prvej inštancie žalobca konštatoval, že považuje za logické, ak súd v situácii, kedy mal za preukázané splnenie povinnosti podľa § 4 ods. 2 písm. c/ zákona o podpore OZE žalobcom, sa nezaoberal výkladom prechodného ustanovenia § 18e ods. 1 zákona o podpore OZE, keďže uvedené posúdenie nebolo spôsobilé privodiť iné rozhodnutie vo veci. Podľa názoru žalobcu je rozhodnutie súdu prvej inštancie dostatočne odôvodnené. Odvolacie dôvody namietané žalovaným nie sú dané, preto navrhuje, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

7. Žalobca doručil súdu dňa 24. januára 2017 ďalšie vyjadrenie, v ktorom uviedol, že žalovaný v doterajšom konaní namietal len nesplnenie povinnosti podľa § 4 ods. 2 písm. c/ zákona o podpore OZE,

pričom skutočnosť, že žalobca podal zásielku adresovanú žalovanému, obsahujúcu oznámenie o uplatnení podpory a jej rozsahu na poštovú prepravu dňa 15. augusta 2014, nie je medzi sporovými stranami sporná. Zo zmyslu a účelu novely § 4 ods. 3 zákona o podpore OZE nie je možné vyvodiť záver, že toto ustanovenie sa má vykladať ako kogentné. Aj z ustanovenia § 7 ods. 8 zákona o podpore OZE vyplýva povinnosť výrobcu elektriny, ak by došlo k zmene náležitostí, ktoré boli obsahom žiadosti o vydanie potvrdenia o pôvode elektriny, teda vrátane množstva elektriny vyrobenej za kalendárny rok, do 30 dní od zmeny náležitostí požiadať o vydanie nového potvrdenia o pôvode elektriny z obnoviteľných zdrojov energie. Keďže žalobca nežiadal o zmenu náležitostí rozhodnutia, všetky údaje platili a boli známe žalovanému (vrátane množstva elektriny vyrobenej za kalendárny rok) z už predtým doručených rozhodnutí a oznámení. Vzhľadom aj na cenové rozhodnutia sa nie je možné stotožniť s argumentáciou žalovaného, podľa ktorej práva a povinnosti týkajúce sa podpory obnoviteľných zdrojov energie vznikajú a zanikajú ex lege, teda bez existencie individuálneho správneho aktu. Ďalej uviedol, že pokiaľ Úrad pre reguláciu sieťových odvetví ako štátna autorita určil, že pre výrobcov elektriny postačuje oznámenie o uplatnení podpory vrátane predpokladaného množstva dodanej elektriny podať na poštovú prepravu do 15. augusta 2014 a žalobca sa týmto pokynom riadil, niet dôvodu, aby vo vzťahu k inému subjektu (aj keď súkromnoprávnemu) platil iný režim. Žalobca však aj naďalej zotrval na tvrdení, že ustanovenie § 4 ods. 3 zákona o podpore OZE účinné od 1. januára 2014 sa na žalobcu vôbec nevzťahovalo, keďže zariadenie na výrobu elektrickej energie bolo uvedené do prevádzky ešte pred nadobudnutím účinnosti novelizácie tohto ustanovenia.

8. Žalovaný doručil súdu 7. februára 2017 svoje vyjadrenie, v ktorom poukázal na odpoveď Úradu pre reguláciu sieťových odvetví na žiadosť o poskytnutie stanoviska vo vzťahu k výkladu charakteru lehoty upravenej v § 4 ods. 2 písm. c/ zákona o podpore OZE. V tejto odpovedi Úrad pre reguláciu sieťových odvetví uviedol, že výklad tohto ustanovenia vykonal výlučne s účelom jeho aplikácie na vzťahy medzi ním a výrobcami elektriny s právom na podporu a takýto výklad nie je spôsobilý akýmkoľvek spôsobom zaväzovať ostatných účastníkov trhu. Vzťah medzi Úradom pre reguláciu sieťových odvetví a výrobcou elektriny s právom na podporu a vzťah medzi prevádzkovateľom regionálnej distribučnej sústavy a výrobcou elektriny s právom na podporu pri plnení oznamovacích povinností výrobcu elektriny s právom na podporu podľa § 4 ods. 2 písm. c/ zákona o podpore OZE sú dva samostatné navzájom nezávislé, paralelné právne vzťahy, kde subjekty jedného vzťahu nie sú nijako spôsobilé ovplyvniť podmienky ani trvanie vzťahu druhého.

9. Žalobca vo vyjadrení doručenom súdu 24. februára 2017 uviedol, že aj z žalovaným predloženej odpovedi je zrejmé, že výrobca elektriny s právom na podporu svoju povinnosť podľa § 4 ods. 2 písm. c/ zákona o podpore OZE splní aj tým, že oznámenie podá najneskôr 15. augusta na poštovú prepravu.

10. Žalovaný doručil súdu 1. marca 2017 vyjadrenie, v ktorom zdôraznil rozdiel medzi právom na podporu a možnosťou na úspešné každoročné uplatnenie si existujúceho práva na podporu. Z gramatickej formulácie § 4 ods. 3 zákona o podpore OZE je zrejmé, že nejde o zánik práva na podporu, ale o dočasnú nemožnosť uplatniť si nárok na podporu ako dôsledok nesplnenia zákonom požadovanej povinnosti. Poukázal tiež na skutočnosť, že finančné prostriedky, z ktorých je podpora vo forme doplatkov vyplácaná, nie sú finančnými prostriedkami žalovaného, ale tento zdroj peňažných prostriedkov pochádza z platieb za odber elektrickej energie konečnými spotrebiteľmi, pričom jednou zo zložiek koncovej ceny elektriny v Slovenskej republike je aj tzv. tarifa za prevádzkovanie systému (TPS) a práve táto je aj zdrojom financovania podpory výroby elektriny z obnoviteľných zdrojov a podpory výroby elektriny vysokoúčinnou kombinovanou výrobou. Tieto zdroje sú prísne štátom regulované a nie sú zdrojmi vo vlastníctve žalovaného a nie sú z jeho strany ani voľne ovplyvniteľné a disponovateľné. Opätovne poukázal na kogentnosť právnej úpravy. Uzavretá zmluva nemôže vylúčiť dikciu zákona o podpore OZE a oslobodiť žalobcu od plnenia zákonom stanovených a striktné požadovaných povinností. V súdnom spise sa navyše podľa názoru žalovaného nenachádza žiaden dokument preukazujúci splnenie oznamovacej povinnosti žalobcom a jeho reálne doručenie žalovanému. Žalovaný splnenie oznamovacej povinnosti žalobcu neeviduje v zákonom stanovenej lehote, ale až k 18. augustu 2014. Súd prvej inštancie podľa názoru žalovaného vychádzal z nedostatočne zisteného skutkového stavu, keď neskúmal, kedy skutočne prišlo k odoslaniu predmetného oznámenia a žalobca to v konaní nepreukázal.

Zároveň poukázal na tú skutočnosť, že povinnosti výrobcu elektriny podľa § 4 ods. 2 zákona o podpore OZE vrátane notifikačnej povinnosti, sa v znení zákona nachádzali už pred prijatím žalobcom namietanej novely § 4 ods. 3 zákona o podpore OZE.

11. Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom z 30. marca 2017, č. k. 3Cob/96/2016-129 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie a konštatoval správnosť jeho dôvodov. Jediným problémom v tejto veci je posúdenie včasnosti doručenia oznámenia o uplatnení podpory žalovanému, keďže žalobca podal toto oznámenie na pošte 15. augusta 2014 a žalovanému bolo doručené 16. augusta 2014. Vychádzajúc zo stanoviska Úradu pre reguláciu sieťových odvetví, podľa ktorého, ak výrobca elektriny podá oznámenie o uplatnení podpory najneskôr 15. augusta na poštovú prepravu, je jeho oznamovacia povinnosť splnená. Podľa ustálenej súdnej praxe, ak nie je termín určený presne a jasne, musí sa vychádzať z predpokladu, že podanie bolo urobené v lehote, t. j. v prospech žalobcu. V danom prípade zákonné znenie § 4 ods. 2 písm. c/ zákona o podpore OZE „k 15. augustu“ pripúšťa rôzny výklad. Odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie považoval podanie oznámenia o uplatnení podpory v posledný deň lehoty na poštovú prepravu za podané v zákonom stanovenej lehote. Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie rovnako zodpovedá zákonným kritériám na odôvodnenie rozhodnutia. Ostatné námietky žalovaného považoval v tejto veci za bezvýznamné. Z uvedeného dôvodu odvolaním napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil.

12. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný, pričom ako dôvod prípustnosti dovolania označil skutočnosť, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „C. s. p.“) a ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. c/ C. s. p.). Dôvodnosť podaného dovolania odvodzuje od nesprávneho právneho posúdenia. Odvolací súd vo svojom rozhodnutí sa bez podrobnejšieho odôvodnenia v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie a len s odkazom na zverejnené stanovisko Úradu pre reguláciu sieťových odvetví stroho konštatoval správnosť dôvodov tohto rozhodnutia, pričom sa vôbec nezaoberal otázkou povahy normy obsiahnutej v § 4 ods. 2 písm. c/ zákona o podpore OZE, ako ani otázkou povahy samotného vzťahu medzi žalobcom a žalovaným. Vzhľadom na ústavne nekonformnú interpretáciu aplikovaného ustanovenia zákona o podpore OZE považuje dovolateľ napadnutý rozsudok odvolacieho súdu za jednostranný, arbitrárny a neodôvodnený. Označil nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 22. marca 2017, sp. zn. PL. ÚS 50/2015, z ktorého má vyplývať, že ani Ústavný súd Slovenskej republiky nepovažuje sankciu obsiahnutú v § 4 ods. 3 zákona o podpore OZE a ani oznamovaciu povinnosť podľa § 4 ods. 2 písm. c/ zákona o podpore OZE za nesúladnú s právnymi predpismi vyššej právnej sily. Zároveň zdôraznil, že zo všetkých výrobcov elektriny z obnoviteľných zdrojov energie s právom na podporu prevádzkujúcich zdroje napojené do distribučnej sústavy žalovaného v celkovom počte 819 zdrojov, si oznamovaciu povinnosť v zmysle § 4 ods. 2 písm. c/ zákona o podpore OZE splnili výrobcovia elektriny zo 425 zdrojov (viac ako polovica). Z uvedeného dovolateľ vyvodzuje záver o dostatočnej jednoznačnosti úpravy oznamovacej povinnosti. V prípade 333 zdrojov sú si výrobcovia elektriny porušenia svojej povinnosti vedomí a len v prípade 61 zdrojov sú vedené súdne konania proti žalovanému. Dovolateľ súčasne poukázal na skutočnosť, že v súdnom spise sa doteraz nenachádza dokument preukazujúci splnenie oznamovacej povinnosti žalobcom, žalobca v doterajšom konaní nepreukázal odoslanie a doručenie oznámenia o uplatnení podpory v zmysle § 4 ods. 2 písm. c/ zákona o podpore OZE. Odvolací súd sa bez podrobnejšieho odôvodnenia priklonil k právnemu názoru súdu prvej inštancie, najmä s odkazom na zverejnené stanovisko Úradu pre reguláciu sieťových odvetví. Podľa dovolateľa sú však Úrad pre reguláciu sieťových odvetví a žalovaný povinní lehotu podľa § 4 ods. 2 písm. c/ zákona o podpore OZE posudzovať výlučne v súlade s týmto zákonom, pričom ich postavenie pri výklade problematického ustanovenia je rovnocenné. Od postupu jedného z dotknutých subjektov nie je možné odvodzovať správnosť alebo nesprávnosť postupu druhého subjektu. Úrad pre reguláciu sieťových odvetví nie je oprávnený žiadnym spôsobom nad rámec ustanovený zákonom zasahovať do právneho vzťahu medzi prevádzkovateľom distribučnej sústavy a výrobcami a do plnenia povinností týchto subjektov. Je preto nesprávny postup odvolacieho súdu ako aj súdu prvoinštančného, keď lehotu podľa

§ 4 ods. 2 písm. c/ zákona o podpore OZE označili v rozpore s povahou samotnej normy ako lehotu procesnú, čisto len s poukazom na stanovisko Úradu pre reguláciu sieťových odvetví. Orgány štátnej správy sú pri tom oprávnené podávať výklad právnych noriem len v rámci procesu aplikácie, výsledkom ktorých je individuálny správny akt, ktorý má však výlučne individuálnu záväznosť. Úrad pre reguláciu sieťových odvetví nebol oprávnený na podanie záväzného výkladu ustanovenia § 4 ods. 2 písm. c/ zákona o podpore OZE, preto je postup súdu prvej inštancie ako aj odvolacieho súdu v rozpore s ústavnými princípmi. Aj s poukazom na nález Ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 50/2015 dovolateľ konštatuje, že akékoľvek zásahy orgánov verejnej správy, vrátane Úradu pre reguláciu sieťových odvetví do súkromnoprávneho vzťahu výrobcov a prevádzkovateľov distribučných sústav nie sú vhodné ani žiaduce. O záveroch vyplývajúcich z označeného nálezu mal mať odvolací pri rozhodovaní vedomosť a bol povinný rešpektovať právny názor Ústavného súdu Slovenskej republiky vyslovený v tomto rozhodnutí. Žalovaný a žalobca majú postavenie súkromnoprávných subjektov, pričom aj vzťah medzi nimi založený na základe zmluvy o dodávke elektriny je vzťahom súkromnoprávnym, pre ktorý je charakteristické plynutie hmotnoprávných lehôt pre uskutočňovanie jednostranných adresných právnych úkonov. Preto bolo podľa názoru dovolateľa potrebné, aby oznámenie o uplatnení podpory žalobcu bolo v lehote stanovenej § 4 ods. 2 písm. c/ zákona o podpore OZE v dispozičnej sfére žalovaného. Dodržanie alebo nedodržanie tejto lehoty spôsobuje pre výrobcu elektriny právne následky v oblasti hmotného práva (vznik/zánik práva na uplatnenie práva na podporu), preto aj samotná norma má povahu normy hmotnoprávnej. Hmotnoprávny charakter lehoty podporuje aj skutočnosť, že doručením alebo nedoručením oznámenia o uplatnení podpory zo strany výrobcu elektriny sa nezačína správne a ani žiadne iné konanie, ale účinky nastávajú ex lege. Procesný charakter normy nie je možné zdôvodniť ani odkazom na subsidiárne použitie zákona o správnom konaní, keďže obsahom zákona o podpore OZE sú nie len normy procesné, ale aj normy hmotnoprávne upravujúce práva a povinnosti subjektov, na ktoré by sa aplikácia zákona o správnom konaní vzťahovať preto nemala. Základným predpokladom aplikácie noriem zákona o správnom konaní na konkrétne osobitné správne konanie je pritom samotné začatie správneho konania. Jeho pôsobnosť nie je možné rozšíriť na hmotnoprávne normy a rovnako nemožno tento procesný predpis použiť pri posudzovaní včasnosti plnenia povinnosti výrobcou elektriny podľa § 4 ods. 2 písm. c/ zákona o podpore OZE. Ustanovenie § 4 zákona o podpore OZE neobsahuje úpravu konania, ale výlučne len úpravu práv a povinnosti výrobcov elektriny. S poukazom na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04, II. ÚS 383/06, II. ÚS 85/06, III. ÚS 119/03 ako aj na rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva Ruiz Torija c. Španielsko, Hiro Balany c. Španielsko, Georgiadis c. Grécko, Higgins c. Francúzsko, namietal nedostatočné odôvodnenie dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu, spôsobujúce jeho nepreskúmateľnosť. Na základe uvedeného dovolaciemu súdu navrhuje, aby rozhodnutie odvolacieho súdu ako aj rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

13. Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu poukázal na navzájom sa vylučujúce dôvody prípustnosti dovolania uplatnené žalovaným podľa § 421 ods. 1 písm. a/ a c/ C. s. p., keď nie je možné, aby dovolací súd o tej istej právnej otázke rozhodoval ustáleno a zároveň rozdielne. Poukázal na ust. § 422 ods. 1 písm. a/ C. s. p. vylučujúce prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 C. s. p., ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy. Keďže dovolanie nie je prípustné, nie je odôvodnené ani prípustnými dovolacími dôvodmi a nespĺňa preto ani zákonné náležitosti podľa § 428 C. s. p. Z uvedených dôvodov žalobca navrhuje, aby dovolací súd dovolanie žalovaného odmietol. Ak by dovolací súd dospel k záveru o prípustnosti dovolania, poukázal na skutočnosť, že jedinou obranou žalovaného v konaní je nesplnenie oznamovacej povinnosti podľa § 4 ods. 2 písm. c/ zákona o podpore OZE včas. Podľa názoru žalobcu sa uvedeným dostatočne zaoberal súd prvej inštancie a správne konštatoval, že žalobca podaním oznámenia o uplatnení podpory na poštovú prepravu 15. augusta 2014 si svoju povinnosť podľa § 4 ods. 2 písm. c/ zákona o podpore OZE riadne a včas splnil. Rovnako aj odvolací súd sa vo svojom rozhodnutí stotožnil so závermi súdu prvej inštancie a uviedol v odôvodnení svojho rozhodnutia aj ďalšie dôvody podporujúce uvedený záver, preto nie je možné súhlasiť s tvrdením dovolateľa, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnené a preto arbitrárne. Pokiaľ žalovaný poukazuje na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL. ÚS 50/2015 žalobca uviedol, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu a ani súdu prvej inštancie záverom vyjadreným v náleze žiadnym spôsobom neodporujú. Štatistické údaje o počte zdrojov napojených do sústavy

žalovaného, počte výrobcov elektriny, ktoré si oznamovaciu povinnosť splnili a o počte výrobcov elektriny, ktorí si povinnosť splniť nemali sú vo vzťahu medzi žalobcom a žalovaným právne irelevantné. Zároveň žalobca poukázal na podací hárok z 15. augusta 2014, ktorý tvoril prílohu návrhu na vydanie platobného rozkazu a je teda súčasťou súdneho spisu, ako doklad preukazujúci splnenie oznamovacej povinnosti žalobcom. Aj napriek tvrdeniam žalovaného o dvoch samostatných navzájom nezávislých paralelných právnych vzťahoch medzi výrobcom elektriny a Úradom pre reguláciu sieťových odvetví na jednej strane a výrobcom elektriny a žalovaným na strane druhej, je podľa názoru žalobcu nemysliteľné, aby si splnenie tej istej lehoty inak vykladal Úrad pre reguláciu sieťových odvetví a inak žalovaný, bez ohľadu na to, aká je povaha týchto subjektov. Výklad právnej normy § 4 ods. 2 písm. c/ zákona o podpore OZE podali všeobecné sudy a nie žalovaný alebo Úrad pre reguláciu sieťových odvetví. Žalobca zároveň s poukazom na ustálenú rozhodovaciu prax Ústavného súdu Slovenskej republiky a Európskeho súdu pre ľudské práva konštatoval, že právo sporovej strany na odôvodnenie rozhodnutia súdu nie je neobmedzené a neznamená, že v odôvodnení rozhodnutia musí byť daná odpoveď na každý argument. Rozhodnutia súdu prvej inštancie ako aj odvolacieho súdu považuje za dostatočne odôvodnené. Navyiac v súlade s prechodným ustanovením § 18e ods. 1 zákona o podpore OZE sa § 4 ods. 3 zákona o podpore OZE na prejednávajúcu vec nevzťahuje, keď zariadenie výrobcu elektriny bolo uvedené do prevádzky pred 1. januárom 2014. Žalovaný v dovolaní tvrdí, že prišlo k odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ako aj že právna otázka je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne, neuvádza však, akým spôsobom Najvyšší súd Slovenskej republiky v týchto otázkach rozhoduje. Ak by dovolací súd dospel k záveru o prípustnosti dovolania, navrhuje žalobca dovolaciemu súdu zamietnuť dovolanie žalovaného ako nedôvodné.

14. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.), po zistení, že dovolanie podal včas riadne zastúpený dovolateľ, bez nariadenia pojednávania (§ 443 C. s. p.) dospel k záveru, že tento mimoriadny opravný prostriedok žalovaného smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustný, preto je dovolanie potrebné odmietnuť (§ 447 písm. c/ C. s. p.).

15. Dovolateľ prípustnosť dovolania zakladá na ust. § 421 ods. 1 písm. a/ a c/ C. s. p. a dôvodnosť dovolania na nesprávnom právnom posúdení.

16. Podľa § 419 C. s. p. proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

17. Podľa § 421 ods. 1 C. s. p. dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

18. Podľa § 422 ods. 1 písm. a/ C. s. p. dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada.

19. Podľa § 422 ods. 2 C. s. p. na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie.

20. Dovolanie je možné považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie, dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nemôže byť vnímaný ako tretia inštancia, v rámci ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (porovnaj napr. rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/113/2012, 2Cdo/132/2013, 3Cdo/18/2013, 4Cdo/280/2013, 5Cdo/275/2013, 6Cdo/107/2012, 7Cdo/92/2012). Úspech každého dovolania je vždy podmienený (primárnym) záverom dovolacieho súdu, že tento mimoriadny opravný prostriedok je procesne prípustný a až následným (sekundárnym) záverom dovolacieho súdu, že dovolanie je aj opodstatnené. Pokiaľ dovolací súd nedospeje k uvedenému

(primárnemu) záveru, platná právna úprava mu nedovoľuje postúpiť v dovolacom konaní ďalej a pristúpiť k vecnému posúdeniu napadnutého rozhodnutia a konania, v ktorom bolo vydané. Ak preto dovolací súd dospeje k záveru, že dovolanie je procesne neprípustné, musí tento opravný prostriedok odmietnuť bez toho, aby sa zaoberal správnosťou napadnutého rozhodnutia. Na posúdenie otázky prípustnosti dovolania je pritom zásadne príslušný dovolací súd (IV. ÚS 238/07, IV. ÚS 163/08). Ak by najvyšší súd bez ohľadu na neprípustnosť mimoriadneho opravného prostriedku dovolateľa pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho (dokonca) prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu druhej sporovej strany.

21. V prípade dovolaní odvodzujúcich svoju prípustnosť z ust. § 421 ods. 1 C. s. p. je v rámci riešenia otázky prípustnosti dovolania povinnosťou odvolacieho súdu prihliadnuť na ust. § 422 ods. 1 C. s. p., ktoré vylučuje dovolací prieskum v sporoch, ktorých predmetom je výlučne peňažné plnenie v určitej výške. V danej právnej veci je dovolateľom napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu o povinnosti zaplatiť sumu 615,45 s príslušenstvom. Žaloba bola súdu prvej inštancie doručená dňa 16. marca 2015, kedy bola výška minimálnej mzdy stanovená nariadením vlády č. 297/2014 Z. z. na sumu 380,- eur, pričom desaťnásobkom tejto sumy je 3 800,- eur. Napadnutý výrok odvolacieho súdu teda neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy stanovenej v súlade s § 422 ods. 2 C. s. p.

22. Keďže prípustnosť dovolania žalovaného nemožno z ust. § 421 ods. 1 C. s. p. vyvodiť, najvyšší súd dovolanie odmietol podľa ust. § 477 písm. c/ C. s. p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím z hľadiska jeho vecnej správnosti.

23. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.). O výške náhrady trov konania žalobcu rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

24. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.